

menhæng – at vi samtidig har en regering, som skærer ned på ulandsbistanden.

Det vil sige, at vi får skabt en i sandhed grotesk situation: Man ønsker færre flygtninge i Danmark, og samtidig lukker man af for de udviklingsprojekter i den del af verden, folk må flygte fra, hvilket selvfølgelig betyder, at der bliver flere grunde til, at folk bliver nødt til at flygte.

Kl. 14.35

Ikke nok med det. Vi oplever også helt aktuelt, hvordan regeringen spiller et politisk spil, f.eks. spillet om den irakiske hærchef, som USA ønsker at bruge mod sin tidligere ven Saddam Hussein.

Hærchefen mistænkes for at være medansvarlig for folkemord på op mod 180.000 kurdere i Nordirak. Men det har alligevel ikke været muligt at få regeringens utvetydige garanti for, at den vil gøre alt, hvad der står i dens magt for, at han ikke får lov at forlade landet, før det er afklaret, om der skal rejses sag mod ham for hans eventuelle medansvar i denne her sag.

På den baggrund kan man jo stille spørgsmålet: Skal det være fuldstændig omkostningsfrit at forårsage titusinder af døde og sende folk på flugt, bl.a. her til Danmark? Men den slags spørgsmål interesserer ikke regeringen voldsomt meget. Derimod er den ene stramning efter den anden over for de folk, der er blevet tvunget til at flygte, det, der sættes i højsædet.

Regeringen hævder, at man skal have integration gennem arbejde. Fint. Problemet er bare, at det reelle indhold i regeringens politik er integration gennem diskrimination. Den linje, der lægges frem, bygger ikke op til en fremtid for flygtninge og indvandrere her i landet. Efter vores opfattelse skabes der i stedet for utryghed og usikkerhed, hvilket betyder, at den i forvejen ikke særlig imponerende integrationsindsats, som eksisterede før regeringsskiftet, ikke bliver bedre, tværtimod.

Hele grundstrukturen, 7 års usikkerhed for fremtiden, slår tonen an. Hvordan forestiller man sig, at det vil virke motiverende, når folk i 7 år skal gå i usikkerhed over, om det, de nu måtte være i gang med – at lære sproget, at få en uddannelse, at få et arbejde – måske fra den ene dag til den anden kan blive afløst af en udvisning?

Selvfølgelig vil det ikke føre til mere integration, og i virkeligheden er det måske heller ikke regeringens og støttepartiernes ønske. Det skal være usikkert, det skal være utrygt, det skal

være midlertidigt, for så ender det jo nok med, at en del folk vælger at søge et andet sted hen.

Når dertil lægges, at regeringen med sin politik for udbygning af arbejdskraften til halv pris ønsker at skabe en ny underklasse, som modstandsløst og følgelig accepterer de ringeste jobvilkår, så har man et billede på, ikke bare hvad der venter nydanskere i Danmark, men også de rigtige danskere, der ikke er inde på arbejdsmarkedet. For hvorfor skulle man begrænse disse banebrydende indsatser til flygtninge og indvandrere? Hvorfor ikke gå videre til andre marginaliserede grupper i samfundet?

Derfor er det vores bestemte overbevisning, at det her forslag ikke vil føre til integration. Det vil tværtimod føre til øgede modsætninger og øget konfrontation.

Man kan undre sig over en række af de forslag, som er lagt frem. Man kan undre sig over, at man f.eks. har valgt at lægge et forslag frem, som betyder, at der ikke bliver mulighed for at sikre folk, der flygter fra hæere, som begår folke mord. De får ikke mulighed for at opholde sig i Danmark.

Man kan undre sig over, at det ikke er muligt at give folk, der søger til en ambassade for at få asyl og er forfulgt og har særlig tilknytning til Danmark, lov til at være i Danmark. Man kan undre sig over, at man går ned og tager et område som forældre over 60 år og forhindrer, at de kan blive familiesammenført til Danmark, når man ved, hvor få det er.

Men årsagen til det ligger nok i én ting, og det bliver så min afsluttende bemærkning, nemlig den ene ting, at man måske har opdaget, at hvis konventionerne skal overholdes, hvilket er udgangspunktet, så er der i virkeligheden vist ikke så meget at komme efter. Derfor bliver man nødt til at gribe til de her tiltag.

Jann Sjursen (KRF):

Regeringen har fremlagt to planer for, hvordan man vil gribe hele udlændingeområdet an. Det ene papir lover stramninger, det andet papir lover en bedre integration.

Det sidste papir har vi endnu ikke set udmøntningen af rent lovgivningsmæssigt, det vil først komme til efteråret.

Jeg vil godt, inden jeg kommer tilbage til mine betragtninger omkring L 152, sige, at vi ser frem til lovforslagene netop på det område; ikke mindst fordi vi håber, at det dér vil være muligt for Kristeligt Folkeparti og for flere andre partier i Folketinget end blot V, K og O at finde hinan-